26/06/2019

Όσοι δεν αγαπούν πώς θα σωθούν;

/ Γνώμες

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο και δεν έσωσε τον κόσμο. Ο κόσμος συνεχίζει τον δρόμο του.

Ο Χριστός δεν άλλαξε τον κόσμο με το ζόρι. Ξέρει ότι η ευτυχία δεν συμβαίνει με το ζόρι. Είναι θέμα συνεργασίας και κοινής απόφασης. Ο Θεός και το πλάσμα Του.

Ο Χριστός, με τη ζωή Του, μου λέει: «Σου δίνω το χέρι Μου· αν θέλεις, κράτα το. Αν σε συγκινεί ένα καρφί που ‘χω στο χέρι Μου, αν μιλά μέσα σου η τρυπημένη Μου παλάμη και μια πληγή αγάπης που ‘χω στο στήθος μου για σένα, έλα. Αν δεν σε συγκινούν όλα αυτά, δεν έχουν νόημα η πίεση, οι απειλές και ο φόβος».

Αυτή η όμορφη φράση του Αγίου Πορφυρίου που βάζει στο στόμα του Χριστού είναι τόσο ελεύθερη. Λέει ο Χριστός: «Δεν βαστάω την κόλαση στο χέρι. Βρε, εγώ σε αγαπάω! Είμαι φίλος σας». Δεν μπορείς να προσελκύσεις κάποιον στον Θεό με τον φόβο της Κόλασης.

Αρα, κάθε φορά που καταπιέζεις, φανερώνεις ότι ακόμη δεν έχεις γνωρίσει τον Θεό και τον Παράδεισό Του. Κάθε φορά που ενοχλείς και πνίγεις, είσαι ακόμη άγευστος της αγάπης του Χριστού. Το πρώτο που σκέφτηκα να σου πω σήμερα είναι αυτό.

Το δεύτερο: Στον Παράδεισο δεν πάνε άνθρωποι που είναι μεν ασκητικοί, εγκρατείς και παρθένοι στο σώμα, αλλά ταυτόχρονα ανέραστοι, άσπλαχνοι και σκληροί. Πρόσεξε τι είπα! Δεν πας στον Παράδεισο επειδή είσαι παρθένος, επειδή είσαι ασκητικός, επειδή είσαι εγκρατής, επειδή είσαι νηστευτής, μα ταυτόχρονα είσαι ανέραστος, άσπλαχνος και σκληρός.

Ανθρωποι που δεν αγαπούν πώς θα σωθούν; Δεν συμπαθούν. Τότε τον Κύριο πώς θα Τον δουν; Δεν συγκινούνται με τον άλλο ούτε συμπονούν. Μα νηστεύουν αυστηρά.

Δεν καταλαβαίνουν τον αδελφό τους ούτε μπαίνουν στην ψυχή του. Μα είναι παρθένοι και εγκρατείς στο κορμί. Τα χάνουν όλα. Τα χαρίσματα αυτά από μόνα τους δεν ωφελούν. Παράδειγμα, η νηστεία. Από μόνη της δεν σε σώζει. Στο Γεροντικό και σε πολλά ασκητικά κείμενα αναφέρεται ότι «νηστευτής είναι ο ίδιος ο διάβολος». Δεν τρώει. Αυτό από μόνο του όμως δεν τον σώζει.

Και ο ίδιος ο Χριστός ονόμασε τις πέντε παρθένες, που δεν είχαν λάδι καλοσύνης μαζί τους, «μωρές» και ανόητες. Ηταν παρθένες. Μα δεν είχαν λάδι, δηλαδή ευσπλαχνία και καλοσύνη. Θα σου πω κάτι που έγινε πρόσφατα. Ελαβα ένα μήνυμα πριν από λίγες εβδομάδες. Μου ‘γραφε κάποιος τον καημό του. Είδα τη φωτογραφία του στο διαδίκτυο, στο facebook. Μια χαρά άνθρωπος. Δεν του έλειπε κάτι, ωραιότατος, νεότατος, με την οικογένειά του, με τα παιδιά του.

Και μου γράφει: «Πάτερ, η γυναίκα μου έχει δύο χρόνια να με αγκαλιάσει. Διότι τη μία είναι Σαρακοστή. Την άλλη είναι νηστεία. Την άλλη ζυμώνει πρόσφορα. Την άλλη πάει Εκκλησία. Την άλλη γιορτάζει ο τάδε Αγιος. Την άλλη έχει πονοκέφαλο. Την άλλη είναι κουρασμένη. Την άλλη κάνει προσευχή. Και μ’ όλες αυτές τις δικαιολογίες δεν μ’ αγκαλιάζει ποτέ ούτε ζούμε ως σύζυγοι και ως ζευγάρι. Δεν ζούμε ενωμένοι και αγαπημένοι, με την έννοια τη συζυγική, την ερωτική».

Αυτή η γυναίκα, λοιπόν, είναι ασκήτρια μεγάλη. Εγκρατεύεται και αγωνίζεται. Ετσι νομίζει. Στον Παράδεισο όμως θα πάει; Με τέτοια συμπεριφορά, δεν νομίζω.

Αν είσαι κοντά στον Χριστό και γίνεσαι άνθρωπος ανέραστος, κάτι κάνεις λάθος. Κάτι σίγουρα δεν πάει καλά.

Αν είσαι χριστιανός, μα δεν είσαι και άνθρωπος αγαπητικός, ώστε να μπορείς να αγαπήσεις και να αγαπηθείς, να αγκαλιάσεις και να αγκαλιαστείς, να ζεστάνεις την καρδιά του άλλου και τη δική σου, τότε σίγουρα έχεις πρόβλημα.

Από το βιβλίο του π. Ανδρέα Κονάνου: «Όλα του γάμου δύσκολα...» των εκδόσεων Αθως